

Glăsu Cincizecimii

Experiențe cu Duhul Sfânt în mișcarea penticostală din România

Trandafir Sandru s-a născut la Secaș, jud. Arad. El a fost unul dintre puținii intelectuali ai mișcării penticostale timpurii din România: a absolvit liceul la Arad (1944), apoi a urmat cursurile Facultății de Istorie a Universității din București (1951 - 1956). A întemeiat în 1976 Seminarul și apoi, după 1990, Institutul Teologic Penticostal din București. A primit titlul de Doctor of Divinity de la Church of God School of Theology, Cleveland, TN, fiind cel mai important autor timpuriu al unor lucrări de teologie și istorie penticostală din România. A fost pastor la București și a făcut parte timp de mulți ani din conducerea Cultului Penticostal din România. A fost redactorul șef al Buletinului Cultului Penticostal (până în 1986) și autor a 12 cărți.

Trandafir Sandru a predicat prima dată în biserica penticostală din Secaș, jud. Arad, la vârsta de 9-10 ani. Tot din vremea aceea își amintea de un vis în care Domnul i-a arătat cum se vor depăna anii vieții lui. În august 1941 a primit în taină botezul în apă. În continuare, Trandafir Sandru povestea:

„Am primit botezul cu Duh Sfânt în dimineața zilei de 6 ianuarie 1942, cu semnul vorbirii în alte limbi ... Bucuria acestei experiențe innoitoare m-a făcut să mă simt în cer și nu pe pământ. Botezul cu foc care mi-a fost dat să-l experimentez m-a trecut și pe la Curtea Marțială din Timișoara, unde în iarna anului 1941 am fost

citat ca să depun mărturie împotriva fratelui care m-a botezat ... Refuzând să pun mâna pe „Sfânta Cruce” și să jur înainte de depunerea mărturiei, printr-o minune dumnezeiască am fost izbăvit de la condamnarea ce mă aștepta. Fratele care m-a botezat a fost condamnat la un an și șapte luni de închisoare.”

**Trandafir Sandru
1924 - 1998**

„Duhul Sfânt... după ce am primit ceresul botez, vrea să ne sfințească pe deplin...”

Despre misiunile de după război, scria:

„N-am să uit cele două misiuni pe care le-am făcut împreună cu un alt frate, tot din jud. Bihor, în anii 1947 și 1948, pe

Valea Someșului. Însotirea divină a fost așa de puternică încât predicile acelui frate au fost udate de lacrimile ascultătorilor pe tot parcursul vorbirii, de când și-a deschis gura până la sfârșitul predicii. Până la ultimul cuvânt, asistența a fost în lacrimi. Așa ceva chiar n-am mai văzut... Atunci s-a plâns cu lacrimi de bucurie la atingerea Duhului Sfânt.”

Rău văzut de regimul comunist, Trandafir Sandru a fost îndepărtat între anii 1956 - 1958 din toate funcțiile și chiar din Cultul Penticostal. Cu sprijinul lui Pavel Bochian, a fost reprimat în 1963, dar Departamentul Cultelor i-a retras autorizația de pastor în 1965. Intervenind credincioșii (între care renumitul reprezentant al mișcării de rezistență creștină Constantin Caraman), Sandru a revenit ca pastor, fiind permanent din 1967 în conducerea Cultului Penticostal. Înfruntând mari piedici, a reușit să deschidă cel mai important (pe atunci) lăcaș bisericesc penticostal din București, în str. Sebastian nr. 43.

Din vremea aceea datează și o experiență de vindecare divină:

„În iarna anului 1973 ... am crezut că mi-a venit sfârșitul ... Boala se agrava zilnic, încât am ajuns să fiu dus de mână pe stradă de unul din copiii mei. Rugăciunile și ungera cu untdelemn n-au schimbat starea mea ... În prima joi din februarie 1973, când trebuia să se serbeze Cina Domnului în biserica noastră, nici un pastor din București nu a fost disponibil. În situația în care mă aflam, m-am urcat în autobuz să merg la biserică. De la stație la biserică m-a dus de mână un membru din biserica noastră. În timpul împărțirii Cinei, abia mă puteam ține pe picioare, fiind gata să cad. Până la terminarea Sfintei Cine însă s-a petrecut minunea vindecării

ARHIVĂ

BULETINUL CULTULUI PENTECOSTAL

EDITORIAL

Cuvîntul scris

Valoarea cuvîntului scris este incontestabilă. Sfintele Scripturi reprezintă cel mai ilustru exemplu.

„Ce vezi scrie într-o carte, și trimite-o celor șapte Biserici” — era porunca Domnului adresată apostolului Ioan, pe cînd acesta era exilat în insula Patmos (Apoc. 1.11).

Cuvîntul scris este o mărturie ce nu se poate șterge; el rămîne un mesaj mereu proaspăt și viu în seurgerea vremii.

Încă din primii ani ai cultului nostru, frații, înaintașii noștri, au fost preocupați de gîndul de a tipări o revistă, prin care să țină legătura cu bisericile din toată țara; prin care să se precizeze și să se dezvolte principiile doctrinale; prin care să se dea îndrumările necesare bunului mers al lucrării Domnului.

Din această preocupare și năzuință s-a născut prima revistă pentecostală, „Cuvîntul Adevărului”, care a apărut începînd cu anul 1928; a urmat apoi „Vestitorul Evangheliei” care a apărut cîteva ani la Arad.

Luna septembrie 1953 a mărcat însă un salt calitativ odată cu apariția „Buletinului Cultului Pentecostal”. Am spus un salt calitativ, nu numai gîndindu-mă în viața mai lungă a acestei publicații, ci și la valoarea materialului publicat în cei treizeci de ani.

Aniversînd treizeci de ani, remarcăm cu bucurie felul cum Dumnezeu ne-a călăuzit pașii. Mulțumim atît lui Dumnezeu care ne-a ajutat, cît și autorităților care ne-au aprobat apariția acestei reviste. Mulțumim fraților colaboratori care ne-au întins o mînă de ajutor.

Analizînd colecția celor treizeci de ani, în ciuda unor lipsuri, de fapt inerente oricărei publicații, putem remarea cu bucurie că pînă aici Domnul ne-a ajutat.

În momentul de față, revista noastră cuprinde un bogat și variat material de zîdîre sufletească și de îndrumare pastorală. Scrisorile de apreciere primite în decursul anilor de la diferiți cititori ne dau satisfacția misiunii împlinite; ne determină să ne dăm seama că revista a fost și este folositoare cauzei lui Dumnezeu.

Totodată încercăm un sentiment și un puternic impuls de a ridica valoarea spirituală a revistei pe noi înălțimi.

Cu acest prilej, mulțumim tuturor fraților și surorilor care au sprijinit lucrarea revistei. Solicităm în continuare acest sprijin, mai ales prin rugăciune, pentru ca să putem duce mai departe lucrarea evanghelică a „Buletinului Cultului Pentecostal” spre gloria Domnului și creșterea spirituală a Bisericilor lui Dumnezeu.

„Voi însăși ne veți ajuta cu rugăciunile voastre, pentru ca binefacerea făcută nouă prin rugăciunile multora să fie pentru mulți un prilej de mulțumiri lui Dumnezeu pentru noi.” (II Cor. 1.11).

T. SANDRU

Anul XXXI
septembrie — octombrie
1983

CUPRINS

Editorial: Cuvîntul scris	1
Conferințe cu pastori	11
Pacea — imperativul vremurilor noastre	1
Știri	1
Un nume nou și o viață nouă	2
Nu vă îngrijorați	3
Epistola lui Iacov	4
Miniați-vă și nu păcătuiți	6
Ce vorbe sînt acestea	6
Profile biblice	8
Cu ce scop s-a ardat Slava lui Dumnezeu	8
Contrastul dintre Împărăția lui Dumnezeu și împărăția morților	9
Pilde	10
Expresii și obiceiuri biblice (Isaia)	10
Din viața predicatorilor	11
Ștați că?	11
Biblia	12
Dicționar de termeni	12
Ius trăiește	111
Cînd Dumnezeu spune „Nu!”	14
Lugetri despre mărturisire	14

mele. N-a mai trebuit să mă întorc acasă dus de mînă de cineva ... Boala mea a fost diagnosticată în final ca o insuficiență circulatorie bazală.

După vindecare, un medic m-a întrebat ce medicamente am folosit, pentru că boala aceasta este nevindecabilă.”

Cînd Trandafir Sandru a

trecut la Domnul, în toamna anului 1998, a luat sfîrșit generația marilor lucrători ai pentecostalismului românesc timpuriu.

Dr. VALERIU ANDREIESCU